

Afventer forsiden

Rikke Smedegaard Hansen
Ida er pisseprovokerende
216 sider
Akademisk Forlag

En godt sammenskruet lærebog i hvordan man tackler børns og unges følelser, samtidig med at man lærer en masse om sig selv.

Det sidste er særdeles vigtigt, lægger bogen vægt på, for først når man er klar over, hvordan man selv er skruet sammen følelsesmæssigt, at kunne rumme det og holde sin egen følelsesintensitet nede, så kan ægte håndtere de udfordringer, man står overfor, når man har med børn at gøre.

Børn der afviser.

Børn der kommenterer ens udseende.

Børn hvis faglige indsats er utilfredsstillende

Børn der føler sig udenfor klassen og derfor reagerer vredt og aggressivt.

Børn der er gode til at underminere ens selvværd.

Osv osv.

Nok så god en pædagog, vejleder, lærer eller forældre kan fra tid til anden få brug for redskaber

til at vende stærke panikfølelser til konstruktive tiltag som empati og forståelse af barnet, som så afstedkommer blidhed - og sjovt nok urokkelighed og fasthed hos den voksne.

Alle ved vi, at har børn brug for netop DET; nogen at læne sig op af. Og hvordan gør man så det?

Bl.a., hedder det i bogen, ved at knytte bånd til børnene, står sammen og sætte ord på, hvad deres arbejde består i.

Men mest af alt: Arbejde med os selv og forståelse af de voksnes forudsætninger og forståelse af ens indre.

F.eks. at kendskab til overføringskanalerne er en af metoderne til at gå fri af et barns følelser.

Oveføring og modoverføring er komplicerede begreber, der ifølge bogen fortsat er til diskussion, fordi begreberne defineres så forskelligt. Men, har forfatteren erfaret hos en psykolog:

Overføring er de følelser, som barnet har, som den voksne får. Modoverføring er vores reaktion på de følelser, børnene giver os.

Enkelt og godt, og sådan kan det siges.

Modoverføring, forklarer hun, betyder således, at vi ubevidst påvirkes af samspillet med barnet. *Barnets reaktioner kan aktivere tidligere oplevelser i os, så vi uden at vide det kommer til at spille med på og matche barnets forforståelse i den måde barnet reagerer på.*

Og sådan er det mange steder i bogen. Begreber, vi som behandlere og forældre kan ske at have måttet slås med i mange år, bliver præsenteret for os på en måske ikke ny måde, men så i en anderledes sammenhæng, og så er det, at begreberne vinder gehør.

Forfatteren er videre rigtig god til at bruge sig selv og sin tidligere usikkerhed og nuværende indsigt til at forklare, hvordan hun ønskede at blive klogere på et problem og derfor idag er i stand til at magte langt mere end engang.

Der er mange, gode henvisninger til andre fagbøger, både i tekstens sammenhæng og isoleret opstillet bagest i bogen.